

Nr 8.

Ankom till riksdagens kansli den 31 januari 1933 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om fortsatt giltighet av lagen den 20 juni 1924 angående förverkande i visst fall av spritdrycker och vin.

Genom en den 20 januari 1933 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 44, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under återopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

L a g

om fortsatt giltighet av lagen den 20 juni 1924 (nr 227) angående förverkande i visst fall av spritdrycker och vin.

Härigenom förordnas, att lagen den 20 juni 1924 angående förverkande i visst fall av spritdrycker och vin, vilken lag gäller till och med den 30 juni 1933, skall äga fortsatt giltighet efter sistnämnda dag.

Beträffande de skäl, som ligga till grund för propositionen, får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Lagen den 20 juni 1924 angående förverkande i visst fall av spritdrycker och vin är av följande lydelse:

Påträffas spritdrycker eller vin eller rusgivande ersättningsmedel därför hos person, som anhålles för fylleri, skall vad sålunda påträffats tagas i förvar av polismyndigheten och, där ansvar ådömes för fylleriförseelsen, dömas förverkat, såvida ej särskilda omständigheter till annat föranleda.

Med drycker och ersättningsmedel därför, som enligt vad sålunda stadgats dömas förverkade, skall förfaras på sätt i 90 § 2 mom. i förordningen den 14 juni 1917 (nr 340) angående försäljning av rusdrycker föreskrives; och skall belopp, som vid föryttring av förverkad vara erhålles, tillfalla kronan.

Lagen trädde i kraft den 1 juli 1924 och skulle gälla till och med den 30 juni 1926. Dess giltighetstid har sedermera genom särskilda lagar förlängts till och med den 30 juni 1933.

Förevarande lagförslag avser att låta 1924 års lag erhålla fortsatt giltighet utan tidsbegränsning. Som stöd härför har föredragande departementschefen anfört, att orsaken till att lagen erhållit allenast provisorisk giltighet varit, att frågan om ett utbrytande ur strafflagens 18 kap. av bestämmel-

serna om fylleri sedan ett flertal år stått på dagordningen. Nämnda spörsmål hade vid ett par tillfällen varit föremål för riksdagens prövning utan att likväl ha vunnit sin lösning. Vid sådant förhållande syntes skäl knappast förefinnas att alltjämt göra frågan, huruvida lagen — vilken uppenbarligen måste erhålla fortsatt giltighet — borde givas definitiv karaktär, beroende av frågan om fylleribestämmelsernas utbrytande ur strafflagen.

Lagrådet har lämnat förslaget utan anmärkning.

Utskottet.

Utskottet har vid granskning av förslaget icke funnit anledning till erinran mot detsamma och får alltså hemställa,

att förevarande proposition måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 31 januari 1933.

På första lagutskottets vägnar:

A. ÅKERMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit:

från första kammaren: herrar *Akerman, Klefbeck, Borell, Svenson* i Eskhult, *Bissmark, Branting, Ehrnberg* och *Jonsson*;

från andra kammaren: herrar *Lindqvist, Nilsson* i Antnäs, *Olsson* i Rimforsa, *Olsson* i Mellerud, *Höglund, Rudén, Gardell* i Stenstu och *Johnsson* i Kalmar.
